

OVER EEN LEEG SARDINENBLIKJE EN NOG WAT

Er was eens een mijnheer, die voor het ontbijt een wandeling maakte in zijn tuintje. Een keurig net tuintje. Toen zag hij midden op het pas-gerolde grasveldje een leeg sardinenblikje liggen. Hij nam het voorzichtig in zijn hand, bezag het met een vies gezicht en keek daarna naar de bovenramen van zijn linkerburen. Voor bedoelde ramen was echter geen mensch te bekennen, wat hij ook niet bleek te verwachten. Hij mompelde althans: „Natuurlijk weer van die nachtrakers van studenten. Daar knappen ze hun burens mee op.” Meteen smeed hij het leeg blikje over de schutting in den tuin van zijn rechterbuurman. Smijten is geen mooi woord, maar dat kan ik niet helpen. „Gooien” zou een veel te zachte benaming zijn voor de beweging, die hij maakte.

Omdat de rechterbuurman rentenierde, en dus geacht werd zijn gemak te nemen, wandelde hij pas na het ontbijt in zijn tuin. Daar vond hij het blikje. Weifelend keek hij en rechts en links, en gooide het op zijn beurt op het terrein van zijn rechterbuurman. Er was geen bepaalde reden, waarom hij rechts koos, maar hij deed dit. En omdat hij ouder was en minder stevig dan zijn linkerbuurman, smeed hij niet, doch gooid e hij. Het was louter toeval, dat het blikje verder in dezelfde richting bewogen werd. Het had even goed een retourreisje kunnen maken. Er was alleen deze variatie, dat de bewoner van het op-een-na-laatste huis voor een korte poos kampioen-discuswerper van zijn club was geweest. Dus wierp hij het blikje over den laatsten tuin heen in de laan. Daar fietsten juist twee loopjongens (of beter gezegd „fietsjongens”) en omdat ze vanzelfsprekend met elkaar praatten reed de één over het blikje heen, wat hem een lekken band kostte. Hij voorzag het standje van zijn baas, plantte zijn fiets tegen een boom en gaf het blikje een schop, zoodat het midden in een daargelegen, omrasterd plantsoentje terecht kwam. Als de reinigingsdienst het niet gevonden heeft, ligt het daar nog.

Misschien vindt ge het vreemd, dat niemand op de gedachte kwam het blikje meteen in zijn vuilnisemmer te deponeren.

Het is ook vreemd, dat nette menschen papier en dergelijke, die hun tuin ontsieren, over de heg gooien, maar het gebeurt.

Overigens was het niet om hierover te klagen, dat ik u de lotgevallen van een leeg sardinenblikje vertelde.

Ik wilde u en mijzelf vragen: doen wij op geestelijk terrein niet vaak precies eender? Er is iets gebeurd, dat ons ergerde. Het doet er niet toe, of we huisvrouw zijn, of leeraar, of koopman, of nog iets anders. Even later komen we in aanraking met onzen naaste, en wanneer deze toevallig onze gelijke, of liever nog onze ondergeschikte is, wreken we onze slechte bui op hem. Hij voelt de onredelijkheid hiervan, en als hij de onvriendelijke woorden niet retourneert, geeft hij ze door aan iemand, met wie hij even later in aanraking komt. Zoo gaat het door; het lijkt wel een epidemie, of misschien kan ik beter zeggen: een sneeuwbal. Want in den regel groeit het aantal booze woorden steeds aan.

Wanneer iemand ons erop wijst, dat dit geen goede manier van doen is, hebben we onze verontschuldiging klaar. Och, ik meende het niet zoo kwaad, maar ik was niet in mijn hum! Misschien vinden we, dat het nog een

beetje minder erg klinkt als we een vreemde taal gebruiken en zeggen: „ik was niet goed gedisponeerd.” Vreemd blijft het, dat we er veel minder gauw bij zijn om onze goede stemming aan onze naasten te laten blijken. Toch zou ook deze zich kunnen meedeelen, al was het maar hierdoor, dat die naaste zijn eigen moeilijkheden voor een kort oogenblik wat minder erg voelde.

We kunnen vrij gemakkelijk onszelf en onze kinderen er aan wennen vreemde voorwerpen, die ons eigen erf ontsieren, te brengen waar ze behooren. Zooals altijd is de goede gewenning op geestelijk terrein moeilijker. Toch is het Christenplicht, te letten óók op deze, vaak ongewilde, ergernis, die we onzen naaste bereiden. „Die zichzelf overwint is sterker, dan die een stad inneemt.” Zou dat ook niet gelden van ons slecht humeur, wanneer we dat de baas worden, eer we onze slechte stemming op anderen wreken?

J. M. W.-W.

EEN DING VAN KOPER

Ongeveer vijf en twintig jaar geleden trok langs de Ivoorkust in West Afrika een inlandsch profeet, William Wadé Harris, die met een eenvoudige Evangelieprediking zulk een indruk maakte, dat de negers bij duizenden tot hem kwamen, hun afgoden wegwerpen en de begeerte uitspraken om voortaan den eenigen God te dienen.

Hij was een onontwikkeld man, wiens Bijbelkennis zich tot enkele hoofdpunten beperkte. Tijdens zijn optreden was hij een oud man met een grijzen baard, gekleed in een lang wit gewaad. Op de borst droeg hij een kruis en een breed rood lint. In de eene hand had hij een staf van bamboe, eindigend in een kruis, in de andere een Bijbel en een kalebas met water voor den doop. De talen van de streek kende hij niet, hij sprak alleen neger-Engelsch, dat voor zijn hoorders vertaald moest worden. Maar hij kende het hart van de Afrikaners.

In zijn prediking zeide hij, dat afgoden en fetischen nutteloos zijn en dat er slechts één God is en één Verlosser. Hij hield zijn Bijbel in de hoogte en zei, dat dit Gods boek was, en dat zijn hoorders dat moesten gelooven. Dan toonde hij zijn bamboekruis en vertelde, dat Christus gestorven was aan een kruis voor de zonden der menschen. Daarom moesten de menschen nu hun zonden belijden en in een nieuw leven wandelen. Dat was zijn heele prediking. Niemand heeft hem ooit iets anders hooren zeggen of zelfs maar uit den Bijbel hooren voorlezen.

Wie bereid was, Christen te worden, werd dadelijk gedoopt. Harris legde zijn Bijbel op het hoofd van den doopeling en zeide: „Dit is Gods Boek; dat moet gij gehoorzamen.” En dan doopte hij met water uit de kalebas.

Toen Harris bij het begin van den wereldoorlog uit het Fransche gebied werd uitgezet, bleven deze onontwikkelde menschen zonder eenige leiding achter. Tien jaren hebben zij gewacht op leeraars, die hun uit den Bijbel zouden onderrichten. En toen eindelijk de Engelsche Methodisten kwamen, hadden dezen in korten tijd een Christelijke Kerk van tienduizenden leden. Dit alles was het werk van één man, die niet eens een prediker van het Evangelie kan worden genoemd.

Men verhaalt, dat dikwijls zij, die naar zijn „prediking” luisterden, en slechts even een flikkering van het licht van het Evangelie hadden gezien, het kruis, dat Harris droeg, aanzagen voor een nieuw soort fetisch, waaraan